

Libris.ro
GRACE METALIOUS

ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE

Traducere din limba engleză și note
OANA-CELIA GHEORGHIU

PARTEA ÎNTÂI

Uneori, iernile vin treptat în nordul New Englandului, așa că există un element de ordine și succesiune a timpului și a anotimpurilor. Când cade prima zăpadă, nu e surprinzător, întrucât era deja așteptată de ceva vreme. Când vine astfel, iarna începe de obicei cu o ninsoare cu fulgi mari, grășani, pe la jumătatea dimineții și, până la amiază, peste tot e un strat gros de alb. Cerul se limpezește după prânz și iese soarele și, până după-amiază, când se sfârșesc orele la școală, de pe jgheburile tuturor caselor picură zăpadă topită.

Apoi bătrânii spun: „N-o să țină. Nu de data asta. Nu încă“.

Și toți cei care sunt încă destul de tineri sunt dezamăgiți și un pic neliniștiți, pentru că poate chiar e adevărat că iernile de modă veche au părăsit nordul New Englandului pentru totdeauna.

Iernile de modă veche vin, de obicei, după veri caniculare și secetoase. Atunci, ploile de toamnă încep chiar după Ziua Muncii și sunt ploi reci, aduse de vânt, cenușii și distructive, și, după aceste ploi, gata cu splendida toamnă și cu strălucirea frunzelor roșii și aurii. Copacii se transformă rapid din verde într-un maroniu ofilit, și ploaia smulge frunzele de pe ramuri cu zbiciri iuți și violente. După ploi, pământul îngheață sloi și repede, și o zi e la fel ca următoarea, rece și cenușie, în așteptarea ninsorii.

Apoi începe. O pudră fină, ce se cerne din cerul înnorat într-o perdea aparent nesfârșită, și nu se acumulează pe străzi și pe șosele până când vântul nu contenește să sufle și mormane reci și uscate de alb nu s-au adunat la baza fiecărui stâlp din gard și a fiecărui copac. Până la cină, vântul se potolește și continuă să ningă, atât de fin și de subțire, încât copiii se tem că va dura o eternitate până va cădea suficient cât să le acopere palmele înmănușate.

Dar cei mai în vârstă își aduc aminte de alte ierni de modă veche. Aceștia sunt cei care verifică calibrarea la rezervoarele cu ardere, care s-au asigurat de mult că radiatoarele automobilelor proprii sunt pline cu antigel și care știu că, odată cu sosirea zorilor de a doua zi, se va întoarce și vântul.

Semineurile nu există în casele din nordul New Englandului doar pentru vetrele lor prietenoase și ospitaliere. Sunt acolo pentru că, din când în când, vine câte o iarnă de modă veche, și firele de curent electric se rup ca niște paie uscate în calea vântului și a zăpezii. Cei care își amintesc au în pivnițe sobe mici, pe lemne, ca să împiedice înghețarea țevelor de apă; fiecare cutie pentru lemne e plină-ochi cu bușteni și vreascuri, iar tine-rii stau în fața focului aprins și își ceruiesc schiurile, întrebându-se câtă zăpadă se va acumula la Franconia până dimineată.

Așa a venit iarna în al doilea an de la întoarcerea lui Allison MacKenzie în Peyton Place. Era ora patru, într-o amiază de noiembrie, iar Allison stătea la fereastra camerei sale când a văzut primul fulg de zăpadă.

Poate că va fi mâine, se gândea ea. Poate că mâine va suna Brad și va spune: „L-am vândut, Allison, l-am vândut, romanul tău a fost acceptat și va fi publicat la primăvară“.

Băcănia lui Tuttle era amplasată pe Strada Ulmilor¹, artera principală din Peyton Place, într-un loc aflat la jumătatea distanței între Banca Națională Cetățenească și farmacia Prescott, situată la intersecția cu Strada Arțarilor². Prin vitrina lui Tuttle, bătrânii care pierdeau vremea prin magazin în timpul iernii puteau vedea tribunalul și băncile pe care trândăveau când vremea era călduroasă și frumoasă. În timpul verii, Tuttle era un soi de atracție turistică, pentru că era unul dintre cele câteva magazine rămase în nordul New Englandului de unde puteai cumpăra brânză Cheddar la felie sau la kilogram din roata enormă de brânză a lui Ephraim Tuttle. Negustorul încă mai vindea zahăr candel și bomboane din lemn-dulce la un penny, și cu o monedă de cinci cenți puteai cumpăra o murtură mare, suficient de acră să-ți strepezească dinții, dintr-un butoi uriaș care stătea așezat într-un colț întunecos din spațele magazinului.

Imediat după Ziua Eroilor, în fiecare an, Ephraim Tuttle făcea concesiia anuală pentru ceea ce numea el „comerț estival“. Atunci, aducea din pivniță cupoane viu colorate de pânză

¹ În original, Elm Street

² În original, Maple Street

Rcadrilată și stambă și le alinia frumos pe tejgheaua din față, așa cum făcuseră tatăl și bunicul lui în zilele dinaintea hainelor de gata. Din când în când, cineva cumpăra câțiva metri de material ca să-și facă perdele pentru cabana de vară, altminteri bucățile de material rămâneau pe tejghea până la Ziua Muncii, când Ephraim i le trimitea lui Ginny Stearns să le spele și să le calce și apoi le împăturea ca să le depoziteze în ambalaje din plastic în pivnița lui Tuttle pentru încă o iarnă.

– Spațiu irosit aiurea, spunea Clayton Frazier, să așezi așa toate cârpele alea pe tejgheaua din față. Nimeni nu cumpără niciodată ceva care să merite menționat.

– Dau un aer aparte locului, răspundea Ephraim. Oamenilor care vin vara le place aerul ăsta. Îi spun *atmosferă*.

Dar, odată cu sosirea toamnei, magazinul lui Tuttle revenea la ceea ce fusese dintotdeauna, un soi de magazin universal, foarte demodat, din care puteai cumpăra aproape orice, dacă reușeai să găsești acel lucru. Jungla de mărfuri cuprindea reviste și drajeuri contra tusei, și dopuri pentru urechi, și ochelari de soare vechi, roșii ambalate în celofan și pește la kilogram, numai vinerea, ouă pe care ți le luai singur din cofraj și le așezai câte douăsprezece într-o pungă din hârtie, mănuși de lucru din piele de căprioară și tutun de pipă, Alka-Seltzer, și acadele, și ziare de duminică. Toamna, Ephraim închidea cele două ventilatoare circulare din tavan, care bâzâiseră încetișor toată vara și își instala godinurile pe cărbuni și pe lemne, nu înainte însă de a strânge și a pune la păstrare aplecătoarea de pânză, care îi proteja de soare vitrina cât era vara de lungă; și se puneau pe adunat lăzi din lemn potrivite să te așezi pe ele, așa că bătrânii care ocupau băncile din fața tribunalului știau că era timpul să se mute peste stradă ca să aștepte iarna.

– O să ningă, a spus Clayton Frazier. Al dracului de sigur c-o să ningă.

– Era și timpul, i-a răspuns unul dintre bătrâni, care ședea cu picioarele ridicate la baza godinului. Noiembrie. Și știam cu toții că o să vină devreme anul ăsta.

— Ce prostie! a spus Clayton și s-a așezat pe singurul scaun din lemn, care îi era rezervat. Am mai văzut de atâtea ori asemenea frig, și nu a nins niciodată ca lumea până în ianuarie. Dar azi o să ningă. Al dracului de sigur.

— În iad nu ninge, Clayton, a spus alt bărbat, așteptând un chicotit din partea prietenilor săi.

— De unde știi tu, John? l-a întrebat Clayton Frazier. Ai fost recent pe-acolo?

Și atunci, bărbații adunați în jurul sobei chiar s-au pus pe râs, iar Clayton s-a rezemat bucuros și și-a aprins pipa.

Ușa de la intrare s-a deschis brusc, lăsând să intre un val de aer rece care a înghețat imediat toată conversația din jurul sobei. Clayton Frazier s-a uitat la străinul care intrase, și singurul mod în care și-ar fi putut da oricine seama că era supărat era că își ținea pipa afară din gură, când toți cei adunați în jurul sobei puteau să confirme că nu trăsese suficient de mult din pipă cât să fie satisfăcut cu strălucirea ei.

— Ephraim! a spus străinul.

Ephraim Tuttle a ridicat încet privirea.

— Mda, a zis el. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Ephraim, a spus străinul și a început să râdă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai ții minte?

Toți cei adunați în jurul sobei știau cine era străinul, dar nici un bărbat nu a dat vreun semn că l-ar recunoaște.

— Sunt Gerry Gage, a spus străinul, continuând să râdă și bătându-l acum pe Ephraim Tuttle pe umăr. S.S. Pierce Co., lângă Boston. Nu-ți aduci aminte? Eu am fost cel care și-a amintit că l-a adus în oraș pe tipul ăla din Marină, tipul care a fost ucis de propria fiică. Îți amintești de mine acum?

— Fiică vitregă, a spus Clayton Frazier și și-a vârât pipa în gură.

— Mă rog, ce-o fi fost, a spus Gerry Gage. În orice caz, eu am fost cel care și-a amintit.

— Îhî, a spus Clayton.

S-a lăsat tăcerea, iar străinul și-a frecat o mână înmănușată de marginea servietei.

– Ei bine, a reluat el într-un târziu. De ce-ai nevoie, Ephraim? Am lista ta obișnuită aici și aș putea să mă țin de ea.

– Ca de obicei, i-a răspuns Ephraim.

Gerry Gage s-a înfuriat deodată.

– Ascultă la mine, a spus el. Am făcut doar ceea ce mi s-a părut corect. N-am vrut să fac nimic la început. Doar s-a-n-tâmplat să aduc vorba despre un tip pe care l-am lăsat aici, în Peyton Place. Un autostopist. De unde să știu că vorbeam cu șeriful? El a început totul. Tot ce-am făcut eu a fost ceea ce mi s-a părut corect. Atâta tot.

Șeriful Buck McCracken i-a aruncat o privire scurtă lui Gerry Gage.

– De ce nu-ți faci treaba pentru care-ai venit încoa, i-a spus el, și intonația acestuia nu a părut interogativă.

Gerry Gage a început să bifeze în dreptul articolelor de pe o foaie de hârtie pe care o avea în mână.

– Nu-i nevoie să-mi purtați pică nici unul dintre voi, a spus el. Un om care-a făcut ce i s-a părut corect.

– Nu-i nimeni în Peyton Place care să-ți poarte pică, din câte știu eu, domnule Gage, i-a spus Clayton Frazier. Doar că unii oameni vorbesc al dracului de mult, și ăștia nu obosesc niciodată.

– Crede-mă, i-a spus Gerry Gage, că știu exact ce vrei să zici. Crede-mă, în meseria mea întâlnesc o grămadă de palavragii. Dar, pe de altă parte, trebuie să fie de toate soiurile ca să alcătuiască o lume, a adăugat el, de parcă ar fi fost primul om care să remarce asta vreodată.

– Mda, a spus Clayton Frazier.

– Apropo, a spus Gerry Gage. Cu toată trebușoara aia cu crima și așa mai departe, am cerut să fiu transferat de pe ruta asta. Și am fost. Compania a înțeles. Vreau să spun, cu toată notorietatea, și așa mai departe. N-am mai făcut ruta asta de când m-au târât copoi înapoi ca să răspund la o sumedenie de întrebări despre Lucas Cross.

Nu, în Peyton Place nu se schimbase mai nimic. Cel puțin, nimic din ceea ce ar fi fost dispus oricine din oraș să toarne în urechile unui străin. Și dacă avuseseră loc schimbări în situații particulare sau la nivel de indivizi, cu siguranță că aceste schimbări erau treaba celor cărora li se întâmplaseră și, încă o dată, nimic pentru urechile unui străin.

Nu, se gândea Gerry Gage în timp ce ieșea din băcănia lui Tuttle și se urca în mașină, nu e nimic nou în Peyton Place. La naiba, fata aia care l-a ucis pe taică-său a fost probabil singurul lucru notabil care s-a întâmplat sau care se va întâmpla vreodată pe aici.

Gerry Gage a rulat cu mașina pe Strada Ulmilor spre autostrada ce ducea spre White River și a fost, cum spunea el, al dracului de bucuros să se îndrepte spre un oraș în care se găsea un hotel cu un bar, în care se adunau alți comis-voiajori și unde era ceva de discutat, erau băuturi de cumpărat și bancuri de spus.

În Thrifty Corner Apparel Shoppe, pe Strada Ulmilor, Selena Cross a terminat de acoperit o teighea plină de bluze vândute la reducere. Apoi, ridicând privirea, a văzut un fulg de nea tur-tindu-se și lăbărțându-se pe geam. A plecat de lângă teighea și s-a îndreptat spre vitrina magazinului ca să se asigure că văzuse într-adevăr un fulg, și, când s-a uitat, o observat o mașină cu numere de înmatriculare din Massachusetts îndreptându-se către autostrada spre White River. S-a întrebat o clipă, așa cum fac toți oamenii dintr-un oraș ca Peyton Place, cine din alt stat vizita pe cine, dar apoi mașina lui Gerry Gage a dispărut din raza ei vizuală, și Selena nu s-a mai gândit la ea.

Chiar ninge, s-a gândit ea. Va trebui să mă grăbesc să ajung acasă la Joey.

A ridicat din nou privirea în timp ce alt fulg a căzut pe geam și a văzut două siluete grăbite trecându-i prin fața ochilor. Pentru o secundă doar, inima i-a bătut cu putere și apoi s-a îndepărtat repede de fereastră.

Afară, cele două siluete au cotit repede spre Strada Arțarilor și au dispărut.

– Grăbește-te, dragă! i-a spus Ted Carter fetei pe care o ținea de braț. Nu vreau ca soția mea să moară înghețată în timpul primei sale ierni în Peyton Place.

Fata a început să râdă.

– Amintește-mi să-mi cumpăr mâine o pereche de pantofi fără tocuri. Nu pot să țin pasul cu picioarele alea lungi ale tale când merg pe tocuri. Am văzut un magazin mai în spate. Thrifty nu știu cum. Am să trec pe acolo mâine.

Ted Carter nu a râs împreună cu soția lui, și pașii i-au devenit și mai grăbiți.

– Nu au pantofi la Thrifty Corner, a spus el și, agățându-se strâns de brațul soției sale, a încercat cu disperare să nu se gândească la Selena.